

V zajetí ledu

Rimortis

Noční chlad, měsíční svit kouzlo má,
třpytivým krokem zima kráčí.
Života běh, teplo slunce je tak vzdálené,
jizvy času studené.

Padá sníh, přikrývá nešťastnou zem,
barvy se ztrácí, vše je bílé.
Ledový dech, slzy skrývané za maskou lží,
krůpěj rosy obnaží.

Prolévají dětské slzy nevinné,
svědomí jak plamen v mlze ztracené.

Říše hvězdného mystéria
sevřela království v mrazivou pěst,
kletba jej v pláň sněhu zahalila,
nikdy však nezlomí hrdost a čest.
Říše hvězdného mystéria
uvrhla na krále zlé prokletí,
srdce mu v kus ledu proměnila,
navěky zůstane v ledovém zajetí žít.

V zemi věčného ledu, v zemi, kde život spí,
sníh tíhou stromy naklání.
Mlha jen zvolna stoupá z řeky zapomnění,
vítr se v lesích prohání.
Poslové věčné zimy svá křídla stahují,
z údolí smrti odchází.
Hladina šíří záblesk paprsků slunečních,
smrtící anděl přichází.